ΑΡΙΘ. 240 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 18—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. [illegible]

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Θ' ΑΠΟΘΑΝΩΜΕΝ ΤΗΣ ΠΕΙΝΗΣ.

Ἐννοοῦμεν οἱ συμπολῖται μας νὰ μὴ ἀφήσουν μόνον εἰς τὴν δημοσιογραφίαν τὸ ζήτημα τῆς δημοσίας ὑγείας. Εἶναι ἀγὼν εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει ὅλοι νὰ λάβωσι μέρος ἐπιβαλλόμενοι διὰ τῆς ἐπιρροῆς των, διὰ τῶν ψήφων των, διὰ τῶν φωνῶν των καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ διὰ καλοῦ, καλοῦ ξυλοκοπήματος. Μὴ νομίζουν ὅτι ἀρκεῖ νὰ γραφῶσιν ὀλίγα ἄρθρα διὰ νὰ μὴ ἀποθάνουν αὐτοὶ ἐξ ἐπιδημίας.

Ἀντὶ νὰ συζητῶσιν ἀηδῶς εἰς τὰ καφφενεῖα καὶ ὅπου σταθοῦν τὰ αἰώνια πολιτικὰ τοῦ Ρωμηοῦ, ἂς κάμουν θέμα τῆς ἀνεξαντλήτου *λίμας* των τὸ ζήτημα τοῦτο, ἴσως οὕτω κατορθωθῇ νὰ σχηματισθῇ τοὐλάχιστον μία κοινὴ γνώμη δυναμένη νὰ ἐπιβληθῇ. Διότι ἡμεῖς ἀληθῶς ἀποροῦμεν τί ἄλλο περιμένουν νὰ πάθωσιν ἀφοῦ σήμερον ὡς ἐν πολιορκουμένῃ πόλει ἔλειψε τὸ κρέας ἐντελῶς ἕνεκα τῆς ἐπιζωοτίας. Οἱ βόες ἔχουσιν ἀσθένειαν, οἱ ἀμνοὶ εὐφλογίαν, οἱ χοῖροι τρώγουν τὰ θνησιμαῖα ἀμφοτέρων καὶ πάσχουν καὶ αὐτοί, καὶ δὲν μένει τίποτε ὑγιὲς διὰ νὰ φάγωμεν ἡμεῖς. Τοὐλάχιστον ἂν εἴμεθα βέβαιοι ὄχι ὅτι γίνεται καλῶς ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις τῶν κρεάτων, ἀλλ' ὅτι οἱ ὑπάρχοντες ἰατροὶ ἀρκοῦν ἁπλῶς πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῶν, ἴσως ἀπερασίζαμεν νὰ μὴ ἀποθάνωμεν ἐκ τῆς ἀσιτίας ἐξ ἧς κινδυνεύομεν σήμερον, ὅσοι δὲν θέλομεν ν' ἀποθάνωμεν ἔκ τινος εἴδους ἐπιζωοτίας. Ἀλλ' οἱ ἰατροὶ οἵτινες ἐν καιρῷ τῆς ἐπιδημίας διωρίσθησαν, ἀπελύθησαν διὰ λόγους οἰκονομίας εἰς τὴν χώραν τῆς σπατάλης.

Ἀφίνομεν δὲ τὸ ζήτημα τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως ἀφοῦ αὐτὸ πλέον κατήντησε ζήτημα συγκρούσεως ἐξουσιῶν μεταξὺ ἀστυνομίας καὶ δημαρχίας καὶ μέχρις οὗ λυθῇ, ἡμεῖς εἴμεθα καταδεδικασμένοι νὰ πίπτωμεν καθ' ὁδὸν νεκροί, ὡς ἐν καιρῷ χολέρας, ἐξ ἀσφιξίας. Διότι ὁ Δήμαρχος καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ κωμικὸν δημοτικὸν συμβούλιον φροντίζουν νὰ αὐξήσουν τὰ εἰσοδήματα τοῦ δήμου κατὰ τρεῖς χιλιάδας δραχμὰς καὶ ἐκθέτουσιν εἰς δημοπρασίαν τὰς ἀκαθαρσίας ἵνα ἔχωσιν οὕτω δωρεὰν τὸ *σκουπισμα τῶν ὁδῶν*, ἀντὶ νὰ ἐξοδεύσουν ἑκατὸν τρεῖς διὰ τὴν ὑγείαν τῶν κατοίκων καὶ νὰ χρεωκοπήσῃ ἔστω ὁλόκληρος ὁ δῆμος.

Εἴχομεν ἐπιδημίαν, εἴχομεν ἀσφιξίαν, εἴχομεν πᾶν εἶδος νόσου καὶ μαλακίας ἐξ ὧν ἐκινδυνεύομεν ν' ἀποθάνωμεν καὶ τώρα ἦλθεν ἡ ἐπιζωοτία καὶ ἡ εὐφλογία νὰ καταδικάσῃ, ὅλους ὅσοι ἠθέλομεν νὰ προφυλαχθῶμεν ἀπὸ αὐτάς, ν' ἀποθάνωμεν ἐκ τῆς πείνης. Καὶ ἔπειτα θέλετε νὰ μὴ ἀνακηρύξωμεν θεοὺς τῆς μωρίας ὅλους ἐκείνους τοὺς πλουσίους, οἵτινες ἀποφασίζουν ν' ἀποκατασταθοῦν καὶ νὰ κατοικήσουν ἐδῶ.

Blowitz

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἔγγραφον μεγίστης σπουδαιότητος ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ προχθεσινῇ *Στοᾷ*, τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον ὄχι μόνον ἐτηρεῖτο ἀπόκρυφον, ἀλλὰ καὶ δημοσιευθὲν δι' ἄλλων ἐφημερίδων ἠλλοιώθη ἐντελῶς. Εἶναι δὲ τοῦτο *ἡ πρὸς τὸν Κεδίβην κοινὴ διακοίνωσις*, πρωτοφανὴς διὰ τὰς ἀλληγορίας καὶ τὸ ἐν γένει ὕφος. Οἱ εὐρωπαῖοι ἀντιπρόσωποι ἀρχίζουσι διὰ τῶν λέξεων *ἡ πούλια βασιλεύοντας*, ὑπαινιττόμενοι τὸν πρώην Κεδίβην φαίνεται καὶ παραλείψαντες πρὸς ἔμφασιν *τὴν ἀντί*, καὶ τελειώνουσι διὰ τῆς ἐξῆς βαναυσολογίας *κοπρία εἰς τὸ χωράφι*. Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη τῆς *Στοᾶς* μεγάλως ἐτάραξε τοὺς ἐνταῦθα διπλωματικοὺς κύκλους, σχολιάζεται δὲ πολὺ καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν.

Ἂν ἐλυπήθημεν ὀλίγον διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ κ. Μαυροκορδάτου καὶ ἡ ὀλίγη αὐτὴ λύπη ἐξηλήφθη ὅταν ἀνεγνώσαμεν τὸ πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς εὐχαριστήριον τοῦ ἀντ' αὐτοῦ ἐπιτυχόντος κ. Ἀργυροπούλου. Εἶναι τοιοῦτον ὥστε ἂν ἀπ' αὐτοῦ κρίνωμεν περὶ τῶν ἐν τῇ βουλῇ λόγων τοῦ κυρίου βουλευτοῦ, σᾶς διαβεβαιοῦμεν ἐκ τῶν

προτέρων ὅτι ἀπὸ τοῦδε δυνάμεθα νὰ προεξοφλήσωμεν σατυρικὴν ὕλην ὁλοκλήρων στηλῶν τοῦ **Μὴ Χάνεσαι.**

—

Ἐχρειάσθησαν τόσα ἔτη εἰς τὸν θάνατον νὰ θερίζῃ ἐπισκόπους, ἓν εἰδικὸν δικαστήριον νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ὀλίγους τοιούτους καὶ εἴχομεν κατορθώσῃ ἐπὶ τέλους νὰ κενωθῶσι δέκα ἑπτὰ ἕδραι ἐπισκοπικαί.

Ἀλλ' ὅταν συλλογιζόμεθα ὅτι τὸ κατὰ τὴν στατιστικὴν τὸ 1]150 τῶν ἑλλήνων κληρικῶν εὑρέθη ἕτοιμον, κατάλληλον καὶ ἄξιον νὰ καθέζῃ τὰς θέσεις αὐτὰς μᾶς ἔρχεται ἡ ἰδέα ὅτι ὅλοι μας εἴμεθα ἱκανοὶ διὰ *μίτρας.*

—

Τὸ περὶ *ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος* ζήτημα ἀνεφάνη σήμερον παρ' ἡμῖν εἰς τὸ περὶ κρανῶν. Ὁ *Αἰὼν* ἔγραψε τρεῖς στήλας ἐναντίον των, ἡ *Ἐφημερὶς* δύο ὑπὲρ, ὁ κ. Φιλήμων ἀνταπήντησε δι' ἄλλων τριῶν ἐπιφυλαχθεὶς νὰ σχολιάσῃ ἀκόμη δι' ἰσαρίθμων καὶ τὴν ἐν τῇ τελευταίᾳ παραγράφῳ τοῦ ἄρθρου τοῦ Μιμῆ ἰδέαν. Ὁ Μιμῆς περιμένη νὰ τελειώσῃ ὁ *Αἰὼν* διὰ νὰ τὸν τσακίσῃ μὲ ἕνα ἄρθρακι πάλιν. Καὶ οὕτω ἐξακολουθεῖ νὰ μουντζουρώνεται χαρτὶ ἐνῷ τὸ περὶ κρανῶν διάταγμα ὑπεβλήθη, ὑπεγράφη καὶ δημοσιεύεται.

—

Προκειμένου δὲ περὶ τῆς ὑπερασπίσεως τῶν κρανῶν ὑπὸ τῆς *Ἐφημερίδος* :

—Ὁ Μιμῆς ἐζήλεψε τὴν ὑπὸ τὸ γραφεῖον του ἐπιγραφὴν τοῦ *ἀρτοποιοῦ τῆς Αὐλῆς* καὶ ἐνεργεῖ διὰ τῶν ἄρθρων του αὐτῶν νὰ τιτλοφορηθῇ *Ἐφημεριδοποιὸς τῆς Αὐλῆς.*

—

Ἐκ τῆς διαμάχης μεταξὺ *Ἐφημερίδος* καὶ *Αἰῶνος* ὁ ἀπαθὴς ἀναγνώστης εὑρίσκετο ἐν ἀμηχανίᾳ ποῖον ἐκ τῶν δύο νὰ θαυμάσῃ, τὰ κράνη ἢ τὰ . . . . κρανία τῶν δύο δημοσιογράφων.

—

Ὁ Ἀγαθόπουλος προσφέρων *μπουναμ*
τοὺς ὑπασπιστάς του ἠδύνατο νὰ κάμῃ κα
— Τοὐλάχιστον ἔτσι μπορεῖ νὰ μᾶς πα
συμμαχικὸ στρατό.

—

Καὶ μίαν ἐπῳδὸν εἰς τὰ νέα ἐξάστιχα τοῦ
τὰ δριμύτατα, (μὲ τὴν ἀπαγγελίαν του) :

Ὁ Δομοκὸς, ἡ ἄτιμος συνθήκη καὶ τὰ κράνη
Δὲν μένει πλέον ἄλλο τι εἰμὴ καὶ . . . τὸ κ

—

Ὁ διευθυντὴς τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** ἐπανελθὼν μ
δεκαπενθήμερον ἀπουσίαν εὐχαριστεῖ ἐκ καρδίας
ἐγκάρδιον φίλον του κ. **Ἀριστείδην Ῥούκην**, διευ
θύναντα μετὰ πολλῆς δεξιότητος εἰς τὰς ἀνωμάλου
διὰ τὰς ἑορτὰς ἡμέρας τὸ **Μὴ Χάνεσαι** καὶ συνεργα
σθέντα τόσον εὐφυῶς μετὰ τῆς λοιπῆς χορείας τῶν συν-
τακτῶν τοῦ **Μὴ Χάνεσαι.** εὐχαριστεῖ ἐπίσης τοὺς
προσφιλεῖς συντάκτας τῆς *Ἐφημερίδος, Νέων Ἰδεῶν, Νέας Ἐφημερίδος,* «Journal d' Athènes» καὶ τὸν παλαιόν
του φίλον καὶ συνάδελφον, τὸν περιπαθῆ Κλεάνθην Τριαν-
τάφυλλον, δι' ὅσα καλὰ ὑπὲρ αὐτοῦ ἔγραψαν· ζητεῖ συγ-
γνώμην παρὰ τῶν τακτικῶν ἀναγνωστῶν τοῦ **Μὴ Χά-
νεσαι** διότι καθυστέρησαν ἕνεκα τῆς ἀπουσίας του καὶ
διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἑορτῶν δύο τρία φύλλα ἐκ τῆς τακτι-
κῆς ἐκδόσεως· ἐλπίζει ὅτι καὶ τούτων τὴν ἔλλειψιν λίαν
προσεχῶς θέλει ἐπανορθώσει καὶ νέας δυνάμεις χάρις εἰς
τὴν σύμπραξιν τῶν φίλων του καὶ τὴν εὔνοιαν τοῦ δη-
μοσίου θέλει περιποιήσει εἰς τὸ φύλλον του· καὶ ἐπὶ τέ-
λους ἀνακοινοῖ ὅτι μετὰ τοῦ σημερινοῦ φύλλου θέλουσιν
διανεμηθῇ ἀγγελίαι τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** πρὸς ἐγγραφὴν
νέων συνδρομητῶν καὶ ἔναρξιν τῆς μετὰ νέων βελτιώσεων
τετράκις τῆς ἑβδομάδος ἐκδόσεως τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**
ἅμα τῇ ἐγγραφῇ ἀριθμοῦ τινος νέων συνδρομητῶν.

—

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

ὑπὸ

ΦΥΣΙΟΛΟΚΙΚΗΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

—

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ γυνὴ παρὰ τοῖς ἐντελῶς ἀγρίοις λαοῖς χαίρει πλειοτέρας ἐλευθερίας ἢ παρὰ τοῖς ἡμιαγρίοις καὶ βαρβάροις· τοῦτο σημαίνει ὅτι ὅσον πλειότερον τελειοῦται κοινωνικῶς ὁ ἄνθρωπος, τόσον περισσότερον εἶνε ἐχθρὸς τῆς ἐλευθερίας τοῦ τε ἀτόμου καὶ τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ· ἡ ἀλήθεια ὅμως αὕτη ἐφαρμόζεται μέχρις ἑνὸς βαθμοῦ κοινωνικῆς τελειότητος καὶ πολιτισμοῦ, κατόπιν δὲ τοῦ βαθμοῦ τούτου συμβαίνει ἀκριβῶς τοὐναντίον. Ὁ δὲ λόγος ἔγκειται εἰς τοῦτο, ὅτι παρὰ τοῖς ἀγρίοις ἡ ἐλευθερία δὲν εἶνε ἀποτέλεσμα ἰδεῶν, ἀλλ' εἶνε αὐτόματος οὕτως εἰπεῖν, προελθοῦσα ἐκ τοῦ φυσικοῦ βίου αὐτοῦ, ἐνῷ παρὰ τοῖς μᾶλλον ἀνεπτυγμένοις λαοῖς ὁ μικρότερος βαθμὸς ἐλευθερίας, ἡ δουλεία ἢ ἡ τυραννία ἐμφαίνει βαθμόν τινα πολιτισμοῦ, διότι τοῦτο προϋποθέτει ἤδη κοινωνικήν τινα ὀργάνωσιν, διαρρύθμισίν τινα τῶν σχέσεων τῶν ἀτόμων, ἐπικράτησιν μιᾶς τάξεως αὐτῶν ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἄλλης, αὔξησιν ἑπομένως τῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν, ἀγῶνα περὶ τῆς ζωῆς ἰσχυρότερον καὶ ἄρα αὔξησιν τῆς διανοίας.

Ὥστε παριστάμεθα ἐνώπιον τοῦ περιέργου τούτου φαινομένου, καθ' ὃ ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἐχειροτέρευε, ὅσῳ πλειότερον ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις τοῦ ἀνδρὸς ἔβαινε πρὸς τὰ πρόσω, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ περιμείνῃ τις νὰ ἴδῃ ὅτι συνέβη τὸ ἐναντίον. Ἀνάλογον τοιούτου φαινομένου βλέπομεν καὶ εἰς ἓν ἄλλο γεγονός.

Αἱ ἰδέαι παραδείγματος χάριν περὶ κοσμογονίας καὶ θεότητος παρὰ τοῖς μὴ ἀνεπτυγμένοις λαοῖς ἢ ὅλως δὲν ὑπάρχουσιν, ὡς παρὰ τοῖς Κάφροις, ἢ εἶνε λίαν ἁπλαῖ· ἐνόσῳ δὲ ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια ἐπλούτιζε, βλέπομεν ὅτι αἱ ἰδέαι αὗται ἐγίνοντο τερατωδέστεραι, ἀλογώτεραι καὶ ἀφυσικώτεραι· ἀρκεῖ νὰ ἀνάφέρωμέν τινας λίαν πεπολιτισμένων ἐθνῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ αἰῶνος ἡμῶν διὰ νὰ θαυμάσωμεν τὸ ὕψος τῆς παραφροσύνης, εἰς ὃ δύνατό ποτε νὰ φθάσῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Οὕτω, ὡς ἀναφέρει ὁ Büchner, οἱ Ἀρμένιοι ἔχουν τὴν ἑξῆς παράδοσιν περὶ τῆς κοσμογονίας: «Τὸ ἀόρατον καὶ αἰώνιον »Ὃν ἠθέλησε νὰ δείξῃ τὴν δύναμίν του καὶ νὰ φανῇ ἐν »τῇ δόξῃ του. Ἐν ἀρχῇ ἐδημιούργησε τὸ ὕδωρ μόνον »διὰ μιᾶς σκέψεως, καὶ κατέθηκεν ἐν αὐτῷ τὸ σπέρμα

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ

—

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΝΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ, Τ. ΦΙΛΗΜΩΝ.

[Εἶνε μεσονύκτιον καὶ ἡ σελήνη μεσουρανεῖ· τὰ ἄστρα ἐκπέμπουσιν ἀμυδρὰν λάμψιν, ἐν ᾧ τὰ φανάρια τῆς πόλεως εἶνε ἐσβεσμένα ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ οὐράνιον φῶς ἢ ἐξ ἀμνημονεύτου συνηθείας τῆς ἑταιρίας τοῦ ἀεριόφωτός μας. Ἓν κράνος καλοκαθισμένον ἐπί τινος κεραλῆς περιφέρεται ἔξωθεν τῆς οἰκίας τοῦ Φιλήμωνος.]

—

— ΠΑΝΟΣ. Ψάλλει κιθαρίζων.

Μὲ τὸ κράνος βαρὺ 'στὸ σκοτάδι
Μὲ τὴν λόγχη σὲ χέρι θρασύ,
Ἀστὴ φωτιὰ 'στὸ βουνὸ 'στὸ λαγκάδι
Τὴν πατρίδα φυλάττω—τίς εἶ.—

(ΜΙΑ ΡΟΜΠΑ ΝΤΙ ΚΑΜΕΡΑ). Προβάλλει ἀσκεπὴς ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας Φιλήμονος.

— ΦΙΛΗΜΩΝ. Τίς εἶ;
— ΠΑΝΟΣ. Κράνος! Καὶ σύ;
— ΦΙΛΗΜΩΝ. Ρόμπα.
— Π. Καλή.
— Φ. Εἰπέ μοι, ὦ Πάνε, τί τὰ κράνη ταῦτα σημαίνουσι; Ἀνέγνως τὸν προχθεσινόν μου *Αἰῶνα;*
— Π. (Ψυχρά). Ναί. (ὀλίγον εἰρωνικῶς). Ἀλλ' ἀνέγνων καὶ τὴν **Ἐφημερίδα.**
— Φ. (Ὀπισθοδρομῶν ἔκπληκτος). Καὶ πῶς, δὲν ἀνέγνως τὴν ἀπάντησίν μου εἰς αὐτήν;
— Π. Ναί.
— Φ. Ἔ. Δὲν εἶδες ἐκεῖ, ὅτι τὰ κράνη εἶναι καὶ ὑπὸ κλιματολογικὴν ἔποψιν καὶ ὑπὸ . . . , . ἀντιβασιλικὴν ἀκόμη ἀκατάλληλα διὰ τὸν ἑλληνικὸν στρατόν;
— Π. (τραγικῶς) Τιμολέων! Δὲν εἶναι πρώτη αὐτὴ φορὰ, καθ' ἣν ἀπὸ *σπόντα* κτυπᾷς τὴν βασιλείαν, ἐνθυμοῦμαι μίαν ἄλλην, καθ' ἣν ἀπὸ *σπόντα* ἐθυμιάτιζες αὐτήν· ἐνθυμεῖσαι καὶ σύ;
— Φ. (ἔκπληκτος) Πῶς;
— Π. (ἀποτόμως) Ναί. Ὅταν ἔγραφες περὶ διαδοχικοῦ (τοῦ διαδόχου) πτεροῦ, τὸ ὁποῖον ἀναιδὴς ἄνεμος ἀνήρπασε χωρὶς νὰ σεβασθῇ τὴν Μεγαλειότητά του. (Τραγικῶς). Μήπως ἀρά γε, Τιμολέων, θέλεις νὰ φέρωσι πτερὰ καὶ τὰ νέα κράνη;
— Φ. Ποσῶς.
— Π. Ἀλλὰ τότε;
— Φ. Τότε (καλύπτεται διὰ δημοκρατικοῦ πίλου, ὡς ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς ὑγρασίας, ἡ ὁποία τὸν πειράζει),
— Π. (Προσβληθεὶς ἐκ τῆς συνήθους καπελομανίας). Ξεκαπελώσου (Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀνοίγεται παράθυρο ν τῆς οἰκίας Καλλιγᾶ καὶ τρεῖς πίλοι ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον ἐμφανίζονται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πνέοντος ἐκδίκησιν καὶ διψῶντος δικαιοσύνην καθηγητοῦ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου).
— Π. (Ὀπισθοδρομῶν). Τί βλέπω!
— Φ. (Ἀποκαλύπτεται, ἐν ᾧ τὸ φάσμα τοῦ Καλλιγᾶ ἐξαφανίζεται). Ἀλλ' ὦ Πάνε, ἰδοὺ ἐγὼ ἀποκαλύπτομαι ὑπείκων τῇ βασιλικῇ μεγαλειότητι, καὶ σὺ δὲν ἀποκρανοῦσαι ὑποκύπτων τῇ ἀντιβασιλικῇ;
— Π. Ἀλλ' ὦ Τιμολέων!...
— Φ. (ἐξαλλος) Ἀποκρανώσου! Καὶ γὰρ Αἰῶνά σοι πατάξας, διαρρήξω σου τὸ κράνος!
— Π. (Πετῶν κατὰ τοῦ στόματός του μίαν *μπούκαν* ἀγνώστου φύσεως) Πάταξον μὲν, λούφαξον δέ.

Κράνος.

—

»τῆς δημιουργίας, ὅπερ ἔγεινε ἐν ᾠὸν λάμπον ὡς ὁ ἥ»λιος· ὕστερον αὐτὸς ὁ θεὸς ἔλαβεν μορφὴν ἐντὸς τοῦ »ᾠοῦ ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ Parambrama, δηλαδὴ Θεαν»θρώπου. Ἀφοῦ δὲ ἔμεινε ἐντὸς τοῦ ᾠοῦ ἑκατομμύρια »αἰώνων, αἴφνης ῥηγνύει τὸ ᾠὸν, ἐξέρχεται καὶ ἀρχίζει »τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου. Ἐξ ἑνὸς τεμαχίου τοῦ ᾠοῦ »ἐδημιούργησε τὸν οὐρανόν, ἐξ ἄλλου τὴν γῆν. Ὕστερον »ὁ ἴδιος Θεὸς διῃρέθη εἰς δύο ἡμίση, ὧν τὸ μὲν ἓν ἔγεινε »γένους ἀρσενικοῦ, τὸ δὲ ἕτερον θηλικοῦ καὶ οὕτω ἐπολ»λαπλασιάσθη εἰς ἀνθρώπους καὶ εἰς ζῶα.»

Ἡ παράδοσις αὕτη εἶνε, κατὰ Büchner, ἡ αἰτία, δι' ἣν οἱ Ἀρμένιοι κατὰ πᾶν νέον ἔτος προσφέρουν πρὸς ἀλλήλους ᾠά. Ἐξ αὐτοῦ δὲ οἱ Χριστιανοὶ πατέρες καθιέρωσαν καὶ παρ' ἡμῖν τὴν προσφορὰν τῶν ᾠῶν κατὰ τὸ Πάσχα· ἀλλ' ἔσχον τὴν μεγάλην ἰδέαν νὰ τὰ βάψουν.

Ἀναγινώσκων τις τὴν ἀνωτέρω ἰδέαν τῶν Ἀρμενίων περὶ κοσμογονίας ὀφείλει νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶχε φθάσει ἤδη εἰς μέγαν βαθμὸν ἡ διάνοιά των, ὥστε νὰ σχηματίσωσι τόσον περίπλοκον ἰδέαν περὶ τῆς δημιουργίας. Ὀλίγον ἔτι ὑψιπέτης ἂν ἦτο ἡ φαντασία των, καὶ ὁ Θεὸς θὰ ἐξήρχετο ἐξ ἑνὸς Ντολμᾶ.

Οἱ Βαβυλώνιοι παρεδέχοντο ὅτι ἐν ἀρχῇ ὑπῆρχον ὕδωρ καὶ σκότος πανταχοῦ, ἔνθα περιεφέροντο διαφόρων εἰδῶν τερατώδη ὄντα· ἀλλ' ὁ Θεὸς Bel ἐχώρισεν ἐκ τοῦ χάους τούτου τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ ὕστερον διέταξεν ἄλλους θεοὺς νὰ πλάσωσι τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα.

Τέλος, κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα, καθ' ὃν ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια ἔρθασεν εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον ἀναπτύξεως, ἐν τῇ πεπολιτισμένῃ Εὐρώπῃ τινὲς φρονοῦσιν ὅτι ὁ κόσμος ἐκτίσθη ὑπὸ ἑνὸς ἀοράτου Ὄντος εἰς ἓξ ἡμέρας· ὅτι τὸ ὂν τοῦτο κατῆλθεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐσταυρώθη χάριν τῶν ἀνθρώπων, ὅτι εἶνε πατὴρ τοῦ ἑαυτοῦ του, υἱὸς τοῦ ἑαυτοῦ καὶ πνεῦμα καὶ τῶν δύο ὁμοῦ, ἀλλὰ ἓν ταὐτῷ εἶνε τρεῖς, οἱ τρεῖς δὲ εἷς, ὁ εἷς δὲ τρεῖς (*).

Ἐκ τούτων ἐξάγεται ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τῆς διανοίας μέχρι τινὸς συντείνει εἰς τὴν σύγχυσιν καὶ ἀπομάκρυνσιν τῆς ἀληθείας, ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ἐπικράτησιν τοῦ μὴ ἀληθοῦς καὶ ἐσφαλμένου μὲ ὅλας τὰς θλιβερὰς συνεπείας· ἀλλ' ὕστερον ὑπερβᾶσα τὸν φραγμὸν τοῦτον ἅπαξ, αἴρεται πλέον ὑψηλὰ καὶ αἰωνίως πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ ἀνὴρ λοιπὸν συναισθανόμενος τὴν ὑπεροχὴν, ἣν ἔχει ἀπέναντι τῆς γυναικὸς ὡς πρὸς τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμιν, καὶ ἔχων συνείδησιν τῆς ὑπερτέρας καὶ ὁλονὲν αὐξομένης διανοίας του, ἣν ἀποκτᾷ, διότι λαμβάνει ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως ἀγῶνα, ἔσχε τὸ δι-

(*) Ὅρα Δαμαλᾶν.

ΔΕΣΠΟΤΑΔΕΣ.

Ἡ μίτραις ἡ Δεσποτικαῖς ἐβγῆκαν 'στὸ παζάρι,
λοιπὸν ἀμέσως λύσετε, Δεσπόταις, τὸ κεμέρι,
ὅποιος θὰ δώσῃ πιὸ πολλὰ, ἐκεῖνος καὶ θὰ πάρῃ
τοῦ Ἐπισκόπου τὸ ῥαβδὶ 'στὸ ἅγιό του χέρι.
Λοιπὸν ἐμπρὸς, Δεσπόταις μου, εἰς τὴ δημοπρασία,
πρέπει νὰ δίνῃ κάτι τί θαρρῶ κι' ἡ Ἐκκλησία.

—

Ὅσον παρᾶ θὰ δώσετε γιὰ τὸ Δεσποτιλίκι,
ὁ παντοδύναμος Θεὸς διπλὸ θὰ σᾶς τὸν δώσῃ...
Ἐκεῖνο τὸ φαρδὺ φαρδὺ Δεσποτικὸ μανίκι
πόσα καὶ πόσα πράγματα δὲν ἠμπορεῖ νὰ χώσῃ!
Γιὰ σᾶς ἡ μίτραις ἡ βαρειαῖς, γιὰ σᾶς τὰ πετραχήλια,
γιὰ σᾶς οἱ πολυέλαιοι καὶ τὰ χρυσᾶ καντήλια

—

Πόσος παρᾶς, πόση τιμὴ καὶ δόξα σᾶς προσμένει!
καὶ μὲ τὸν ὕψιστο θεὸ ἀκόμη θὰ 'μιλᾶτε,
αὐτὸς θὰ σᾶς μυριοπλουτῇ, αὐτὸς θὰ σᾶς παχαίνῃ,
καὶ ἕνα βῶδι μόνοι σας θ' ἀντέχετε νὰ φᾶτε.
Ἡ μίτρα 'στὸ κεφάλι σας ἀκτίναις θὰ σκορπίζῃ,
κι' ὁ διάκος μὲ τὸ θυμιατὸ θὲ νὰ σᾶς λιβανίζῃ

—

—Πολλὰ τὰ ἔτη, Δέσποτα, θέλω παππᾶς νὰ γίνω...
—Πιστεύω πῶς δὲν ἔρχεσαι μὲ χέρια ἀδειανά.
—Ἂς χειροτονηθῶ παππᾶς, καὶ ὅσα θὲς σοῦ δίνω,
ὡς τόσο πάρε κάμποσα, Δεσπότη μου, λιανά.
Καὶ ὁ Δεσπότης τὸν παππᾶ ἀπ' τὰ μαλλιὰ ἁρπάζει,
καὶ *Ἄξιος* καὶ *Ἄξιος* ὁ κόσμος τοῦ φωνάζει.

—

—Πολλὰ τὰ ἔτη, Δέσποτα . . . ἔλα 'στὸ τάδε σπῆτι,
μιὰ ὤμορφη ἀρχόντισσα νὰ ἐξομολογήσῃς . . .
—Ἔλα νὰ θάψῃς, Δέσποτα, τὸν τάδε μακαρίτη.
—Ἔλα τοῦ δεῖνα ἄρχοντα τὸν *Δράκο* νὰ βαπτίσῃς.
—Ἔλα νὰ κάμῃς ἁγιασμὸ καὶ νὰ μᾶς μνημονέψῃς.
—Ἔλα καὶ μιᾶς Μαγδαληνῆς τὸν πόνο νὰ γιατρέψῃς.

—

—Πάρε αὐτὸ τὸ βούτυρο, πάρε κι' αὐτὸ τὸ μέλι,
πάρε κουρμάδες, κάστανα, καὶ λάδι δυὸ τουλούμια.
Ὁ γέρο Παππᾶ Γιακουμῆς γιὰ δῶρο σοῦ τὰ στέλλει,
σοῦ στέλλει κι' ὁ Παππᾶ Φωκᾶς δέκα κουτιὰ λουκούμια.
—Ἔλα μαζί μας, Δέσποτα, νὰ φᾷς καὶ νὰ γλεντίσῃς,
καὶ σήκωσε τὸ χέρι σου γιὰ νὰ μᾶς εὐλογήσῃς.

—

Ὅπου πατήσῃς Δέσποτα, ἐκεῖ κι' ἡ εὐτυχία,
Μαγδαληνᾶς ἀπὸ 'μπροστὰ καὶ διάκοι ἀπὸ 'πίσω,
οἱ ἄγγελοι τριγύρω σου πετοῦνε μ' ἁρμονία,
καὶ ὅταν ψέλλῃς, σοῦ βαστοῦν τὰ Χερουβεὶμ τὸ ἴσο.
Κι' ἐδῶ ἡ καλοπέρασις, παρᾶς, τιμὴ μεγάλη,
καὶ βασιλεία οὐρανῶν εἰς τὴν ζωὴ τὴν ἄλλη.

—

Ἐμπρὸς λοιπὸν μὲ τοῦ Θεοῦ τὴ δύναμι, Δεσπόταις,
συλλογισθῆτε τῆς τιμαῖς καὶ τὰ καλὰ τὰ τόσα,
τὸν κύριον ἡμῶν Χριστόν, τῆς πάπιαις καὶ τῆς κόταις,
καὶ τὸ πουγγί σας λύσετε καὶ δόστε ὅσα ὅσα.
Ἔ! ἀλὰ οὔνα, ἀλὰ τρὲ, εἰς τὴ δημοπρασία,
γιὰ νὰ μὴ χάσετε καὶ σεις κι' ἐμεῖς κι' ἡ Ἐκκλησία

Souris.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΥΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

—

Λονδῖνον.

Φίλτατον **Μὴ Χάνεσαι.**

Εὑρισκόμεθα ἐν τῇ ἐποχῇ τῶν Χριστουγέννων.

Τὸ «Christmas Time» ἐν Λονδίνῳ εἶναι μία κοινωνικὴ ἐπανάστασις. Δύναταί τις νὰ ὑποθέσῃ ἐνταῦθα πολὺ δικαίως, ὅτι ὁ ἀναπόσπαστος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης πάγος, διαστέλλεται, ἐκτείνεται, ὁρμᾷ, περιβάλλει διὰ τῶν κρυσταλλοειδῶν μελῶν του ὁλόκληρον τὴν πόλιν τοῦ Ταμίσεως, περικαλύπτει τὰς καρδίας, σφραγίζει τὰ γραφεῖα, θάπτει τὸν χάρτην, τὴν μελάνην, καὶ τὰ ἀναλόγια, καλύπτει τὰς ἀπειραρίθμους καπνοδόχας τῶν ἐργοστασίων, παρακωλύει τὸν σατανικὸν θόρυβον τῆς κινήσεως τῶν φορτηγῶν ἁμαξῶν, ἀπωθεῖ τὴν μυρμηκιὰν τῶν ἐμπόρων τοῦ City πρὸς τὰς γαληνιαίας νοτίους, καὶ τὰς ἀριστοκρατικὰς Δυτικὰς συνοικίας, καὶ τέλος μεταβάλλει τὰ πάντα εἰς ὑπερμέγεθες, ἀκατανόητον κάτοπτρον, παριστῶν ὅλα τ' ἀντικείμενα τοῦ ἀγγλικοῦ βίου ἀνεστραμμένα.

* *
*

Τὰ Χριστούγεννα διὰ τὸν Ἄγγλον, καὶ ἰδίως διὰ τὸν κάτοικον τοῦ Λονδίνου, εἶναι εἶδος χρονολογικοῦ ministre plénipotentiaire, ὅστις φέρει ἐπὶ τῶν ἀκαταργάστων ὤμων του, ὅλας τὰς λειτουργίας τῶν πολιτικῶν ἑορτῶν τῶν Παρισίων, τῶν ἡδυπαθῶν κώμων τῆς Φλωρεντίας, τῶν ἐξημμένων διασκεδάσεων τῆς Μαδρίτης, τῶν δαδοφοριῶν τοῦ Μονάχου, καὶ τῶν 133 *σπουδαίων* θρησκευτικῶν πανηγύρεων τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι τὸ carnevale του, ἡ fête nationale του, αἱ *ταυρομαχίαι* του, τὰ *κούλουμά* του. Εἶναι ἡ μόνη ταινία ἥτις τὸν συνέχει μετὰ τοῦ Παραδείσου τῶν ἡδονῶν. Εἶναι ἡ ὄασις ἐν ᾗ ἐξαπλώνει πρὸς στιγμὴν εὐαρέστως τὰ ξηρανθέντα ἐν ταῖς εὐρείαις στέππαις τῆς ὕλης μέλη του. Εἶναι τὸ ὄνειρον καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ βίου του. Εἶναι ἡ γλυκεῖα φράσις, ἥτις ψελλιζομένη ἐνίοτε εἰς τὰ ὠτά του, ὑπὸ τῆς ἀσθενοῦς πνοῆς τῆς εὐαισθησίας ἥτις τῷ μένει, ὁμαλύνει πρὸς στιγμὴν τὸ ἐρρυτιδωμένον μέτωπόν του. Εἶναι ἡ δικαιολόγησις διὰ τὴν παρατεταμένην ἀνοησίαν του, ὡς συνήθως καλεῖται ἐνταῦθα, τοῦ νὰ ἀνέχηται τὴν ζωήν. Διατί κυρίως θὰ γίνῃ σύζυγος ὁ Ἄγγλος; Διὰ νὰ ἔχῃ ἐν ἰδιαίτερον ἄτομον, ὅπερ νὰ κατασκευάσῃ κατὰ τὴν πάνδημον ταύτην ἐποχὴν τὸ Plum-Pudding τον. Διατί χαίρεται ὁ γινόμενος πατήρ; διότι ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, θὰ ἦναι ζωηρὰ, τρελλὴ ἐν τῷ οἴκῳ του. Διατί κύπτει ἐπὶ τοῦ Γραφείου του 364 ἡμέρας ἀδιαλείπτως, χαράσσων καὶ ἀριθμῶν ἀριθμούς; Διότι διορᾷ μετὰ παιδικῆς ἀγαλλιάσεως τὴν διαυγῆ, ἔξαλλον, ἡδυπαθῆ ἡμέραν, ἥτις πρόκειται ν' ἀνταμείψῃ ὅλους τοὺς ἀγῶνάς του, καὶ νὰ τῷ χορηγήσῃ ἰσχὺν, νὰ διέλθῃ ἀγογγύστως ἑτέρας 364 ἡμέρας ἀσχολίας. Καὶ ἐὰν θέλῃς νὰ ἐφαρμόζῃς τὴν φιλοσοφίαν παντοῦ, εἴσελθε εἰς οἱονδήποτε ἐμπορικὸν Γραφεῖον, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀνεγείρει ρυθμικῶς τὸ ἐλατήριον τοῦ ἡμερολογίου του ὁ ἄγγλος ἔμπορος, ὅπως ἴδῃς ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ του μυστηριώδη ἀγαλλίασιν, ἐπὶ τῇ παρόδῳ καὶ ἑτέρας ἡμέρας, ἐπὶ τῇ καταπτώσει δηλ. καὶ ἑτέρου τείχους, χωρίζοντος αὐτὸν ἀπὸ τῆς μαγευτικῆς ἀπόψεως τῶν Χριστουγέννων.

* *
*

Ἅμα τῇ πρώτῃ ἐφόδῳ τοῦ Δεκεμβρίου, ἀρχεται ἐν Λονδίνῳ, ἡ περίεργος ἐκείνη πλὴν φυσικὴ ἀπόλαυσις, ἥτις εἶναι ἡ μόνη ἀληθὴς, ἡ μόνη ἄμικτος πάσης λύπης, καὶ ἣν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ἀπόλαυσιν τῆς προσδοκίας καίωμα φυσικῷ τῷ λόγῳ νὰ θεωρῇ τὴν γυναῖκα ὡς ὂν κατώτερον αὐτοῦ, καὶ ἑπομένως νὰ διαρρυθμίσῃ τὴν πρὸς αὐτὴν σχέσιν του κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν της.

Ἡ γυνὴ ἤδη ὑπετάγη, εἶνε αἰχμάλωτος καὶ τῇ ὡρίσθη ἡ ὑπηρεσία παρὰ τῷ ἀνδρί· οὗτος ὅμως ἐξακολουθεῖ τὴν πάλην. Κοινότης ἀνθρώπων πρὸς ἄλλην κοινότητα συγκρούεται, φυλαὶ πρὸς φυλὰς, ἔθνη πρὸς ἔθνη· ἄλλοι μὲν εἶνε νικηταὶ, ἄλλοι ἡττηθέντες, αἰχμάλωτοι ἢ φεύγοντες τὸν κίνδυνον καὶ διασκορπιζόμενοι εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς. Ὑπάρχουσιν εὐτυχεῖς, ὑπάρχουσι καὶ δυστυχεῖς. Εὐτυχεῖς, ὅσοι κατέκτησαν τὰ εὔφορα μέρη τῆς γῆς καὶ ἐξησφάλισαν ἢ κατέστησαν εὐκολώτερα τὰ μέσα τῆς ζωῆς· ἐργάζονται ἢ ἔχουσι τοὺς κατακτηθέντας δούλους· εἶνε ἀπρόσβλητοι πλέον καὶ ζῶσιν ἐν ἀνέσει, ἀναπνέουσι τέλος ὀλίγον.

Ἐν τῇ στιγμιαίᾳ ταύτῃ ἀναπαύσει ὁ ἀνὴρ σπογγίσας τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴν κόνιν τῆς πάλης ῥίπτει βλέμματα ἑταστικὰ εἰς τὰ πέριξ, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν, κάτω εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν του:

Τίς εἶμαι; ἐρωτᾷ, τί ζητῶ ἐνταῦθα;

Ἔφριξεν ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ὅταν ἔφθασεν εἰς θέσιν, ὥστε νὰ προτείνῃ εἰς ἑαυτὸν τὰς ἐρωτήσεις ταύτας. Ἐκεῖνος ἢ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔθεσαν τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, εἶνε βεβαίως οἱ πρῶτοι φιλόσοφοι τῆς Οἰκουμένης. Εἶδεν ὁ ἄνθρωπος (ἤγουν ὁ ἀνήρ) τὸν ἥλιον ἀστράπτοντα καὶ καίοντα τὸ δέρμα του, εἶδε τὰ παμμέγιστα ὄρη, τὴν ἀπέραντον θάλασσαν, ἤκουσε τὰς βροντὰς τοῦ οὐρανοῦ. Ἐνόησε ταχέως ὅτι εἰς ὅμοιός του ἦτο ἀδύνατον νὰ κτίσῃ πάντα ταῦτα. Ὅ,τι μέγα καὶ ὑψηλὸν καὶ προσβάλλον ἰσχυρῶς τὰς αἰσθήσεις του, τὸ ἐθεώρει ὡς τι ἀνώτερον καὶ ἰσχυρότερον αὐτοῦ· τὸ ἐθεοποίει. Οὕτω ὁ ἥλιος ἐθεωρεῖτο θεός, ἡ θάλασσα, τὰ ὄρη, οἱ ποταμοὶ, τὰ δένδρα, τὰ μεγάλα ζῶα εἶχον μυστηριώδη δύναμιν καὶ ἰδιότητας ἀνωτέρας τῶν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, εἶχον σχέσιν πρὸς τὴν δημιουργίαν καὶ τὴν κυβέρνησιν τοῦ παντός· ἦσαν θεοί. Ὁ πρῶτος ἐλέφας ἢ κροκόδειλος ἢ ἡ πρώτη καμήλα ἡ προσβαλοῦσα τὴν ὅρασιν τοῦ ἀνθρώπου ἐθεοποιήθησαν καὶ ἐθεωρήθησαν ἀνώτερα αὐτοῦ. Τόσον ὁ βλὲξ ἄνθρωπος ἦτο ἐν ἀρχῇ μετριόφρων!

Δὲν πρέπει δὲ εἰς τὴν ἰδέαν περὶ Θεοῦ, ἣν εἶχον τότε νὰ δώσῃ τις τὴν ἀκατανόητον ἔννοιαν, ἣν ἔχει σήμερον· διότι εὐτυχῶς τότε δὲν εἶχον τόσην σύγχυσιν εἰς τὸν ἐγκέφαλον περὶ τοιούτων ζητημάτων, ὅσην εἶχον μετὰ ταῦτα καὶ μέχρι σήμερον, ἀλλὰ ἠγάπων τὰ συγκεκριμένα πράγματα.

Τί ἐστι Θεός; ἂν ἠρώτας τότε ἕνα τῶν σπουδαιοτέρων φιλοσόφων τῆς ἐποχῆς, θὰ σοὶ ἐδείκνυε ἀπλούστατα ἕνα ἐλέφαντα ἢ μίαν καμήλαν, ἔχων συνάμα καὶ αἴσθημά τι σεβασμοῦ προερχόμενον ἐξ ἀορίστου τινὸς ἰδέας περὶ τῆς ὑπερανθρώπου καὶ μυστηριώδους δυνάμεως καὶ σχέσεως πρὸς τὸν κόσμον τῶν ζώων τούτων. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμπόδιζε νὰ καβαλικεύσωσι μετ' ὀλίγον τοὺς θεούς των διὰ τὰς διαφόρους ἀνάγκας, ὡς ἡ εὐλάβεια ἕλληνος πλοιάρχου πρὸς τὸν Ἅγιον Νικόλαον ἀντιπροσωπευόμενον ἐν τῷ πλοίῳ ὑπὸ εἰκόνος ἐκ τεμαχίου σανίδος δὲν ἐμποδίζει αὐτὸν ἐνίοτε νὰ διατρυπᾷ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου διὰ τῆς ναυτικῆς του μαχαίρας, ὁσάκις αἱ εὐχαί του δὲν ἐκτελοῦνται ταχέως.

Ἡ ἀντίδρασις τοῦ ἐγκεφάλου πρὸς τὸν διηνεκῆ ἐξωθεν ἐρεθισμὸν ὁλονὲν σὺν τῷ χρόνῳ ἐγίνετο ζωηροτέρα μετὰ τὴν στοιχειώδη θεολογίαν καὶ φιλοσοφίαν, ἡ στοιχειώδης γλυπτικὴ, ἡ μουσικὴ, ἡ ποίησις ἐγεννῶντο πρὸς παράστασιν καὶ ἐξύμνησιν τῶν διαφόρων θεοποιηθέντων ζώων ἢ πραγμάτων· τὰ εἰς τὸν καθημερινὸν βίον ἀναγόμενα μέσα βαθμηδὸν ἐτελειοποιοῦντο· τὰ ἐργαλεῖα πρὸς τροφὴν, πρὸς πόλεμον πρὸς κατοικίαν, πρὸς ἐνδυμασίαν μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ μετὰ αἰῶνας βαθμηδὸν ἐφευρίσκοντο· ἡ σχέσις τῶν λαῶν ὁλονὲν πολυπλοκωτέρα ἐγίνετο, διότι αἱ ἀνάγκαι ηὔξανον ὧν ἡ ἐκπλήρωσις ἐπέφερεν εὐκολώτερον τὴν σύγκρουσιν τῶν συμφερόντων· οἱ πολυπληθέστεροι ἦσαν καὶ ἰσχυρότεροι· διὸ φυλαὶ ἡνοῦντο πρὸς φυλὰς διὰ νὰ προσβάλλωσιν ἄλλας. Ἡ διεύθυνσις τῶν συμφερόντων κοινωνίας τινὸς ἀνθρώπων ἐξ ἀνάγκης ἀνετίθετο εἰς τὰ ἰσχυρότερα καὶ ἱκανώτερα ἄτομα· ἐντεῦθεν ἡ στοιχειώδης πολιτεία βαθμηδὸν ἐγεννᾶτο.

Πάντα ταῦτα σὺν τῷ χρόνῳ καὶ βραδέως ἐτελειοποιοῦντο διὰ νὰ φθάσωσιν, εἰς ὃν βαθμὸν τελειότητος σήμερον ἔφθασαν ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ, ἂν καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἠπείρους ἐν τῇ αὐτῇ σχεδὸν καταστάσει ἔμειναν· Τὸ τελευταῖον τοῦτο φαινόμενον δὲν πρόκειται νὰ ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα ὥστε τὸ παραβλέπομεν καὶ τὸ κρίνομεν κατὰ μέρος.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ τί ἔπραττεν ἡ γυνή; ποῦ ἦτο; Ὑφίστατο τὰς συνεπείας τῆς ὁριστικῆς ὑπεροχῆς καὶ προόδου τοῦ ἀνδρός· ἦτο ἐγκεκλεισμένη, ὡς αἱ ὄρνιθες εἰς τὸν ὀρνιθῶνα καὶ ἡ μόνη ἐνασχόλησις ἦτο νὰ κλοσσᾷ ἢ ὡς βοῦς νὰ ἐργάζηται εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ νὰ μεταφορτίζει ἐπὶ τῆς ῥάχεώς της τὰ προϊόντα τῆς γῆς εἰς τὴν οἰκίαν.

Διὰ νὰ λάβωμεν ἰδέαν τινὰ τῆς ἱστορίας τῆς γυναικὸς ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους μέχρι σήμερον, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν ἀποκλειστικῶς τὴν ἀρχαιότητα, ἀλλὰ ἀρκεῖ μόνον νὰ ῥίψωμεν ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς θέσεως εἴς τε τὰ πεπολιτισμένα καὶ μὴ σήμερον ἔθνη.

(ἀκολουθεῖ)

κίας. Διὰ τὸν ἄγγλον κυρίως ἡ ἀπόλαυσις αὕτη δὲν δύναται νὰ ἦναι ἐκπληκτική. Διότι ἡ ἀπόλαυσις αὕτη ἀνήκει εἰδικῶς εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἣν λαμπρύνει ἡ εὐάρεστος φαντασία, καὶ διότι ὁ Ἄγγλος ἐν τῇ διασκεδάσει του καθίσταται παιδίον ἀπὸ τῆς ἐναρξεως τοῦ τελευταίου τούτου μηνὸς, ἀρχίζει νὰ διοργανοῖ τὰ οἰκογενειακὰ συμβούλιά του, διὰ τὴν λατρείαν τῆς προσεγγιζούσης ἐποχῆς. Τὸ πνεῦμά του δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ Χρηματιστήριον, ἢ εἰς τὰ Μεσιτικὰ Γραφεῖα. Ἀλλὰ λαμβάνει πτῆσιν ἔκτακτον, παράδοξον, καὶ ὁδηγεῖ αὐτὸν, καθ' ἡμέραν, ἀπὸ τοῦ καταστήματος εἰς ὃ ποέπει ν' ἀγοράσῃ τὸ Brandy, εἰς τὸ ὀπωροπωλεῖον ὅπου πρέπει νὰ προμηθευθῇ τὴν Σταφίδα καὶ τοὺς σακχαρώδεις φλοιοὺς τῶν λεμονίων, καὶ εἰς τὸ κρεοπωλεῖον, ἐν ᾧ θὰ εὕρῃ τὸ καταλληλότερον λῖπος. Καὶ ὅλα ταῦτα ποῦ τείνουσιν; Εἰς ἓν μοναδικὸν, σταθερὸν, ἐξαίσιον σημεῖον διὰ τὸν Ἄγγλον. Εἰς τὸ Plum Pudding. Διότι ἐπὶ τέλους, ἀφ' οὗ οὗτος προδίδει τὰς συνηθείας του, παραδιδόμενος εἰς τὴν διασκέδασιν, δὲν ἐννοεῖ κατ' οὐδένα λόγον νὰ πράξῃ καὶ ἑτέραν, ἐσχάτην προδοσίαν, τὸν περιορισμὸν τοῦ καταβροχθιστικοῦ ὀργανισμοῦ του. Καὶ ἀρκεῖ ν' ἀφαιρέσῃς τὸ στοιχεῖον τοῦ ἐθνικοῦ τούτου πλακοῦντος, ἀπὸ τὸν καλοκάγαθον Ἄγγλον, ὅπως ἐπισκοτίσῃς ὅλην τὴν χαρὰν τῆς ἐκτάκτου ἑορτῆς του.

* *
*

Καθ' ὅσον αἱ ἡμέραι τοῦ Δεκεμβρίου παρέρχονται, νευρική τις ταραχὴ διαδίδεται καὶ ἐπιτείνεται εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ Λονδίνου. Εἴδός τι γαλβανισμοῦ, ἐπιφέροντος ὑπερφυσικοὺς σπασμοὺς εἰς τὸ νεκρωθὲν ὑπὸ τῆς ὕλης σῶμά του. Τὸ βλέμμα λαμβάνει περίεργον ζωηρότητα. Τὰ χείλη ἀρχίζουν νὰ διαστέλλωνται. Αἱ ῥυτίδες ἐκτελοῦσι κανονικὴν ὑποχώρησιν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον μυστηριώδης τις μεταμόρφωσις ἐπέρχεται, τελεῖται εἴδός τι μετεμψυχώσεως, καὶ ὡς ἡ κάμπη κατὰ τὸ ἔαρ, λαμβάνει ποικιλοχρόους πτέρυγας, ἵπταται εὔθυμος ἀνὰ τοὺς ἀνθῶνας, καὶ παρέχει τὸ θέαμα τῆς χρυσαλλίδος, οὕτω κατὰ τὴν 24ὴν Δεκεμβρίου, ὁ Ἄγγλος παρέχει τὸ θέαμα χαριέσσης, φαιδρᾶς, ζωηρᾶς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ἀναπλάσεως.

* *
*

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, τὴν παραμονὴν δηλ. τῶν Χριστουγέννων, ἠγέρθην ἐκ τοῦ ὕπνου, μετὰ τῆς ἡδείας καὶ πληκτικῆς ἐκείνης νωχελείας, ἥτις ἀκολουθεῖ τὴν ἔλλειψιν ἐργασίας. Ἐσκεπτόμην ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ διαθέσω ἐν ἀσχολίᾳ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλ' ἀρ' ἑτέρου ἡ ἕξις μοὶ ὑπηγόρευε νὰ κατέλθω εἰς τὸ ἐμπορικὸν τμῆμα τοῦ Λονδίνου. Τίς οἶδε ποῖαι μεταβολαὶ καὶ πόσαι δύνανται νὰ συμβῶσιν ἐν τῷ μεγάλῳ μηχανισμῷ, ὅπερ καλεῖται ἐμπόριον! Ἐπὶ μίαν στιγμὴν χασμᾶσαι ἕνεκα ἀπραξίας, μετ' ὀλίγον, τὸ ἔργον τοῦ τηλεγραφικοῦ σύρματος δύναται νὰ σὲ καταβυθίσῃ εἰς πέλαγος μεριμνῶν. Τοιαύτας ἱεροσύλους ὑλικὰς σκέψεις ἀνεκύκουν εἰς τὸ πνεῦμά μου κατὰ τὴν ἱερὰν ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾧ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡδυπαθοῦς κοινωνίας τοῦ ἑστιατορίου μας ἐτέλουν ἄπληστον ἐπιθεώρησιν ἐπὶ τοῦ ζέοντος πινακίου τοῦ περιέχοντος τὸ πρόγευμά μου, ὅτε ἡ θύρα ἀνοίγεται βιαίως, καὶ ἡ ζωηροτέρα τῶν οἰκοδεσποινίδων μου εἰσορμᾷ, ῥοδαλή, εὔθυμος, σκιρτῶσα, καὶ σφίγγουσα τὴν ἀβρὰν παλάμην της, μετ' εὐαρέστου τινος ἀντιπαθείας, ὡς ἐὰν περιέκλειέ τι θαυμάσιον, πλὴν ὀχληρὸν ἀντικείμενον. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ συνέλθω ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς μου, διὰ τὴν ἀσυνήθη ἐκείνην ἔφοδον τῆς αἰδήμονος δεσποινίδος, ὅτε ἤκουσα τὴν γλυκεῖαν φωνήν της ῥίπτουσαν ἐν σπουδῇ ἓν Good Morning, καὶ εἶτα προφέρουσαν ἐπανειλημμένως καὶ μετὰ παραφορᾶς «Ice, Ice, Ice», ὡς ἐὰν ἔκτακτος εὐδαιμονία ἀνηγγέλλετο εἰς ὅλον τὸν κύκλον μας. Καὶ ἐνῷ ἐζηκολούθουν διαμένων ἐν τῇ ἀπορίᾳ μου, ἡ ῥοδόχρους παλάμη ἀνοίγεται, καὶ ἰδοὺ πρὸς μεγάλην μου ἀπελπισίαν, ἀξιόλογον τεμάχιον πάγου σφενδονίζεται ἐκεῖθεν ἐν τῷ πινακίῳ μου, καὶ ἐρχόμενον εἰς ἀπότομον συνάφειαν μετὰ τῆς θερμῆς ἐπιφανείας του, ἀνακλύεται καὶ καθιστᾷ λίμνην τὸν περὶ ἐμὲ χῶρον. Πρέπει τις νὰ εὑρίσκηται εἰς τὸ ψυχρὸν κλῖμα τοῦ Λονδίνου, καὶ νὰ αἰσθάνηται τὸ Λουκούλλειον αἴσθημα ὅπερ κατὰ τὴν πρωΐαν ἐκείνην εἶχον, ὅπως κατανοήσῃ τὴν φρικαλέαν θέσιν ἐν ᾗ εὑρέθην, θῦμα τῶν ἀγγλικῶν παραδοξοτήτων. Πλὴν ὡς νὰ μὴ ἤρκει τοῦτο, ἰδοὺ οἱ συνδαιτυμόνες ἀνεγείρονται ὡς ἐκ συνθήματος, ἐμμανεῖς, ὠρυόμενοι ἐξ ἀγαλλιάσεως, καὶ μὲ περιστοιχίζουσιν ἅπαντες, ὅπως ἀνέτως ἐπισκοπήσωσι τὸ τρυβλίον μου, ὅπερ εἶχεν ἤδη καταστῆ ἀντικείμενον παγκοσμίου ἐκθέσεως. Ἡ στιγμὴ ἐκείνη δι' αὐτοὺς ἦτον ὑπερτάτη, θαυμασία. Christmas Time ἄνευ πάγου εἶναι, κατὰ παρῳδίαν τῆς ἐκφράσεως τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ', αἴθουσα ἄνευ γυναικῶν, ἢ ἔαρ ἄνευ ἀνθέων, ἢ διὰ νὰ ἐκφρασθῶ ἀττικώτερον, Γλυκύτατος ἄνευ μειδιάματος ἢ Κομβολογίου. Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις τοῦ Λονδίνου ἦν τοιαύτη, ὥστε ἤρχισε νὰ σχηματίζηται εἰς τοὺς κατοίκους του ἡ τρομερὰ ἰδέα, ὅτι θὰ διήρχοντο τὰς μοναδικὰς ταύτας ἡμέρας ἄνευ ἑνὸς τῶν οὐσιωδεστέρων στοιχείων των, τοῦ Πάγου. Ὥστε ἕκαστος φαντάζεται τὸν ἐνθουσιασμὸν, τὴν φαιδρότητα, τὴν παραφορὰν τῶν ἀλλοκότων τούτων ὄντων πληρωθέντων ἐλπίδων περὶ τῆς ἐντελοῦς εὐδαιμονίας των. Καὶ ὅλοι ἐξεπλήσσοντο, κ' ἐγέλων διὰ τὴν *ἀναισθησίαν* καὶ τὴν *ἀπάθειάν* μου, ἐνώπιον τῆς σπανίας τιμῆς ἣν ἔλαβον, διὰ τῆς πρὸς ἐμὲ ἀφιερώσεως τοῦ ἐμβλήματος ἐκείνου τῆς πανδήμου ἐποχῆς. Ἀλλ' ἐγὼ ἤμην ἤδη ἔρμαιον ἐκστάσεως. Ἐξοικειωμένος ὢν νὰ λαμβάνω καθ' ἑκάστην πρωΐαν δόσιν συνδιαλέξεως σοβαρᾶς μετὰ τῶν οἰκοδεσποινίδων μου, λαμβανουσῶν κανονικῶς δίκην ἀκαθημαϊκῶν τὰς ἕδρας των, καὶ ἐκεῖθεν, ἀνατεμνουσῶν μετὰ καταπονητικῆς λεπτότητος, τὸν Σαίξπηρ, ἢ τὸν Μίλτωνα, ἢ τὸν Πὼπ, ἐνόμισα ὅτι τὸ πᾶν ἀνετράπη, ὅταν εἶδον τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην εὐθυμίαν, τὰς ἐκτάκτους ἐκείνας παιδιὰς, τὰς τρελλὰς ἐκείνας κινήσεις, καὶ τὰς ἐξημμένας ἐκφράσεις, αἵτινες πρώτην ἤδη φορὰν ἐπλήρουν τὴν περιβάλλουσαν τὴν τυπικὴν ἀγγλικὴν οἰκογένειαν ἀτμοσφαῖραν. Ἀνεμιμνησκόμην κωμικοτραγικοῦ τινος ἐπεισοδίου ὅπερ πρό τινων ἡμερῶν εἶχε λάβει χώραν ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ, ἐν ᾧ ὑπέστην τρομερὰ καὶ ἐπανειλημμένα ἐπιτίμια διὰ μόνον τὸν λόγον τοῦ ὅτι μοὶ διέφυγεν εἰς τὸν ῥοῦν τοῦ λόγου μου, ἡ λέξις Voluptuousness (ἡδυπάθεια), καὶ ἔχων ἔνοχλον ἔτι τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνην, ἠπίστουν εἰς τὸ πρό ἐμοῦ θέαμα τῆς παραδόξου μεταβολῆς. Καὶ ἐν τούτοις ἡ κατάστασις διήρκει, καὶ ἐπετείνετο, καὶ τὴν αὐτὴν ἐπίτασιν ἐλάμβανε καὶ ἡ ἔκπληξίς μου, μέχρις οὗ μ' ἐπληροφόρησαν, ὅτι ἡ γενικὴ ἐκείνη διέγερσις ἦν ἀποτέλεσμα τῆς ἐποχῆς, καὶ ὅτι ἐὰν ἤθελον νὰ διασκεδάσω κ' ἐγὼ, ὤφειλον νὰ μιμηθῶ ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ Λονδίνου, ὄχι μόνον δικαιουμένους, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεουμένους νὰ γίνωσιν a little foolish (τρελλούτσικοι).

* *
*

Ἐν τούτοις ὅλα ταῦτα δὲν μὲ ἠμπόδισαν τοῦ ν' ἀκολουθήσω κατὰ τὴν συνήθειάν μου τὰς ὑπογείους καμπὰς τοῦ Μητροπολιτικοῦ Σιδηροδρόμου, καὶ νὰ κατέλθω εἰς τὸ City. Ἐκεῖ ἄλλο περίεργον θέαμα ἐπέστη ἐνώπιόν μου, σμήνη ἐμποροϋπαλλήλων, ἀποταξάντων τὴν τυπικὴν χροιὰν τῆς ἀεννάου ἐργασίας, περιεπλανῶντο θορυβωδῶς ἀνὰ τοὺς ὁδοὺς, ἢ ἀνήρχοντο καὶ κατήρχοντο εὐθύμως συρίζοντες τὰς κλίμακας τῶν γραφείων. Παντοῦ ἠδύνατό τις ν' ἀκούσῃ τὸν ἀσυνήθη κρότον ζωηρῶς ἀνοιγομένων καὶ κλειομένων θυρῶν, καὶ εἰς ἕκαστον βῆμα νὰ συμπλακῇ τις ἐκινδύνευε μετ' ἀνθρώπων, ὁτὲ μὲν ἐκχυνομένων αἰφνηδίως, ἔκ τινος πλαγίας πύλης, ὁτὲ δὲ προκυπτόντων βιαίως ἔκ τινος καμπῆς, καὶ ἄλλοτε τρεχόντων ἀπὸ ῥυτῆρος δίκην σταδιοδρόμων. Ἐνόμισα ὅτι εὐρισκόμην εἰς χώραν δαιμονιώντων. Καὶ ὅταν ἐφαντάζόμην ὅτι πρὸ μιᾶς ἡμέρας μόλις, ὅλα ἐκεῖνα τὰ πλήθη ἔκυπτον ἠλιθίως ἐπὶ τιμολογίων, ἢ συναλλαγματικῶν, ὅτι ἠνωχλοῦντο ἀπὸ τὸν ψίθυρον τῆς γραφίδος των, καὶ ὅτι μετὰ πολλῶν ὡρῶν ἀπολίθωσιν ἤγειρον τὸ μέτωπον μόνον ὅπως ἴδωσι τὰς προόδους τοῦ λεπτοδείκτου, τὸ πνεῦμά μου διεσείετο. Πλὴν δὲν εἶχον καιρὸν νὰ κατατρίβω εἰς φιλοσοφίας. Ἡ γενικὴ ἐκείνη εὐθυμία ἤρχισε νὰ μὲ συναρπάζῃ. Ἡ πληρωθεῖσα ἀγγλικῆς ψυχρότητος ψυχή μου ὑρίστατο ἤδη περίεργον διεισπήδησιν, ἀποῤῥίπτουσα τὴν περίσκεψιν, καὶ ἀποῤῥοῴσα χαράν. Περιῆλθον κ' ἐγὼ εἰς εἶδός τι restitutio in integrum, καὶ ἀπήλαυον τῆς θυμηδίας ἐκείνης, ἥτις μὲ κατελάμβανε κατὰ τὰς Ἀθηναϊκὰς διασκεδάσεις. Ὁποία ἱλαρότης, διαύγεια, ἀγαθότης, εὐδαιμονία, ζωηρότης διέλαμπεν εἰς ὅλας τὰς ἀγγλικὰς ἐκείνας μορφάς! Ὁποία εὐγενὴς συμπάθεια μὲ κατελάμβανε διὰ τὰ μεγαλουργὰ ἐκεῖνα ὄντα τὰ κυρτούμενα ὑπὸ τὴν ἐργασίαν, ἀεννάως, ὡς Καρυάτιδες τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου, καὶ ἀπολαμβάνοντα ἤδη μυριοστὴν στιγμὴν ἀγαθῆς, ἀφελοῦς, παιδικῆς εὐδαιμονίας! Καὶ ὁποῖος ὑπέρτατος σεβασμὸς μὲ κατεῖχε διὰ τὸν ἀδαμάντινον ἐκεῖνον Ἀγγλικὸν χαρακτῆρα, τὸν ἐμπνεόμενον ὑπὸ τῆς εὐτυχίας, νομίζοντα αὐτὴν ψυχρὰν ἄνευ τῆς γενικότητος, καὶ τείνοντα παντὶ μέσῳ, ὅπως δημιουργήσῃ ἀπόλαυσιν καὶ διὰ τοὺς μὴ δυναμένους. Σεβασμὸς δίκαιος, καθότι ἐὰν δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι μυριάδες ὑπάρξεων ἐντοῦθα μαραίνονται ἐν τῇ ἐντελεῖ ἐνδείᾳ, οὐδεὶς ὅμως θὰ τολμήσῃ νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων, κατὰ τὴν ἐποχὴν δηλ. καθ' ἣν ἡ ὕλη ἐγείρει τὰ δίκτυά της ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ Ἄγγλου, ὑπάρχει ἔστω καὶ μία ψυχή, ἥτις νὰ ὑφίσταται στέρησιν. Ὁ Ἄγγλος εἶναι ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος, ὅταν δὲν αἰσθάνεται τὴν εὐδαιμονίαν. Ἀλλ' ὅταν ἀπολαύσῃ ἔστω καὶ ἄπαξ τῶν θελγήτρων τούτων, ἀνεγείρεται ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς πλήξεως, συγκρίνει ἑαυτὸν μὲ τοὺς περὶ ἑαυτὸν, βλέπει καταφανῆ τὴν διαφορὰν διὰ τῆς συγκρίσεως, καὶ θέλει νὰ μεταδώσῃ εἰς ἐκείνους οἵτινες στεροῦνται ἐκεῖνο ὅπερ ἐννοεῖ ὅτι κατέχει. Τὴν εὐδαιμονίαν. Καὶ εὐεργετεῖ δαψιλῶς.

Καὶ ἐν τούτοις τὴν 24 Δεκεμβρίου τὰ περισσότερα γραφεῖα εὑρίσκοντο ἐν ἐνεργείᾳ, ἀλλ' ἐν ἐνεργείᾳ φαινομενικῇ. Ἀπέδωσα τοῦτο εἰς τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὑπερβάλλουσαν αἰσθητικότητα τοῦ Ἄγγλου, ὅστις μακρὰν τοῦ νὰ πράξῃ τὸ ἔγκλημα τῆς ἀχαριστίας, προκρίνει νὰ θερμανθῇ διὰ τῶν ἀκτίνων τῆς εὐδαιμονίας του, καὶ τοὺς ψυχροὺς τοίχους, ἐν οἷς διέρχεται τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ βίου του. Καὶ ἰδοὺ ἵσταται ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ Γραφείου του μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, ἢ ἀναπαύεται ἐπὶ τοῦ συνήθους ἑδωλίου του πλήρης ἱλαρότητες, καὶ διασπείρων φιλοφρονήσεις, σκώμματα, καὶ χειραψίας, εἰς πάντα ὅστις εἰσέρχεται. Ἐδῶ ὁ προγάστωρ Μεσίτης μὲ τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίοις τῆς περισκελίδος του, καὶ τὰ σκέλη διεσταλμένα, ἀποτάσσει τὸ διπλωματικὸν ὕφος, ὅπερ τῷ ἐπιβάλλει τὸ ἔργον του καὶ πλήρης εἰλικρινοῦς ἠπιότητος, ἀποτείνει τὴν *καλημέραν* καὶ τὰς εὐχάς του. Ἐκεῖ ὁ τολμηρὸς κερδοσκόπος τοῦ Χρηματιστηρίου λησμονεῖ τὸν *Ταῦρον* καὶ τὴν *Ἄρκτον*— Bull and Bear· συμβολικαὶ λέξεις παριστῶσαι τὴν ὕψωσιν καὶ τὸν ἐκπεσμὸν — καὶ ἐρείδεται ἀκηδῶς ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς τυχούσης ὁδοῦ, ἀφιέμενος εἰς πολύωρον βαθεῖαν μελέτην ἐπὶ τοῦ ψευδοῦς ὡρολογίου, ἢ τοῦ τεχνιτοῦ πιθήκου, ἅτινα ἐκτυλίσσει πομπωδῶς πρὸς θέαν ὁ ῥακένδυτος ἀθυρματοπώλης Εἰσέρχομαι εἰς τὴν κοίτην τοῦ ἀγγλικοῦ Πακτωλοῦ, εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Bank of England. Ἀντὶ τῆς μυστηριώδους ἱερότητος, ἥτις συνήθως ἐπικρατεῖ ἐκεῖ, ἀντὶ τῆς θρησκευτικῆς σιγῆς,—ἦν ἐκ διαλειμμάτων διακόπτει ὁ γλυκὺς καὶ ἐμμελέστατος ἦχος τῶν ἀναπηδώντων ἐκ τῆς πλάστιγγος χρυσῶν κερματίων, ἀντὶ τῆς αὐστηρᾶς ἀφοσιώσεως τῶν ἀπειραρίθμων ὑπαλλήλων κανονικῶς τεταγμένων πρὸ τῶν ἐπιμήκων τραπεζῶν, δίκην ἀγαλμάτων, ψίθυροι φαιδροὶ διεσπείροντο, κινήσεις ζωηραὶ ἐξετελοῦντο, νεύματα χαρίεντα ἀνετείνοντο. Οἱ σοβαραὶ ταμίαι ἐξαιρετικῶς ἀπέτεινον εἰς ἅπαντας τοὺς παρισταμένους πρὸ αὐτῶν, τὸν χρυσὸν, συνωδευμένον μὲ ἓν θερμότατον Good Morning, καὶ μ' ἓν εἰλικρινὲς μειδίαμα. Εἷς ἐξ αὐτῶν, γηραιὸς, φαλακρὸς, μὲ ὑπερμεγέθεις διόπτρας, καὶ γιγαντιαῖον λαιμοδέτην, τύπος Ἄγγλου ταμίου, ὃν ἀείποτε ἔβλεπον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, μὲ τοὺς αὐτοὺς τρόπους, μὲ τὴν αὐτὴν μονότονον κίνησιν ἀπὸ τοῦ συρταρίου του· ἐπὶ τῆς τραπέζης του, ἣν ἐξετέλει μόνον τὴν χεῖρα ἀσχολῶν, ὡς περίεργος μηχανισμός, ἦτο κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην παράδοξος. Εἶχεν ἀποδιώξει τὰς διόπτρας του, κ' ἐκινεῖτο ῥυθμικῶς ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ἕδρας του. Εἶδον πρώτην φορὰν τὸ μειδίαμά του, ἤκουσα κατὰ πρῶτον τὴν φωνήν του, ἣν ἐνόμιζον ἐλλείπουσαν, καὶ ὁμοιάζουσαν πρὸς γρυλλισμὸν ἀκατανόητον. Δὲν ἠδυνήθην ν' ἀντιληφθῶ τί μοὶ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀφοῦ ἐζύγισα τὰ νομίσματα, ὧν εἶχον ἀνάγκην, ἥρπασεν αὐτὰ ζωηρῶς ἀπὸ τῆς πλάστιγγος διὰ τῆς ἡμιχοάνης του, καὶ τὰ ἐκωδώνισε ἐπὶ τῆς τραπέζης μετὰ τοσαύτης ὁρμῆς, ὥστε ὁ ἠχός των διήγειρε τὴν γενικὴν προσοχήν.

Ἐγέλασα θορυβωδῶς διὰ τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ ἡ ἔκτακτος πρᾶξίς του προὐξένησε, καὶ ὅταν ἔφευγον μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὑποτονθορίζων κάτι τι ὅπερ ἐμάντευσα μόνον ὅτι ἦτον εὐχή. Ἀλλὰ τὸ ἐξαισιώτερον θέαμα παρεῖχεν ὁ Διοικητὴς (Governor) τοῦ μεγαλειτέρου τούτου καταστήματος τοῦ κόσμου, ὅπερ διευθύνει τὰ οἰκονομολογικὰ τῶν ἐθνῶν. Ὁ ὑπέρτιμος ἀνὴρ ἵστατο ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἰδικιτέρου του διαμερίσματος, ἐγκαταλείψας τὴν τυπικὴν θέσιν του, καὶ ἀντὶ νὰ διατελῇ προσηλῶν ἀτενῶς τὸ ἀετῶδες βλέμμα του ἐπὶ τῶν ἐγγράφων τοῦ πρασινοχρόου ἀναλογίου του, ἐνησχολεῖτο νὰ θαυμάζῃ μετὰ πεπλανημένου μειδιάματος τὴν φαιδρότητα ἥτις ἐπεκράτει ἐν τῷ Χρυσῷ Ὀλύμπῳ του. Ἄλλοτε βλέπων μακρόθεν αὐτὸν, κατελαμβανόμην ὑπὸ ἀνεκφράστου αἰσθήματος σεβασμοῦ, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠσθάνθην ἐπὶ τῇ ὄψει του γλυκεῖαν συγκίνησιν, καὶ ἀόριστον συμπάθειαν. Ἐσκέφθην ὅτι ἦτον ἡ μόνη στιγμὴ καθ' ἣν ἡ μεγαλοπρεπὴς ἐκείνη λεία τῶν ἀριθμῶν, παρεδίδετο εἰς

ὀνειροπολήσεις κ' ἐβαυκαλίζετο ἐν τῷ ἰδεώδει λίκνῳ ὅπερ καλεῖται ῥεμβασμός. Ἐσκέφθην τὰς ἐπαγωγοὺς ὀπτασίας, αἵτινες ἀναμφιβόλως ἐνησχόλουν τὴν φαντασίαν του τότε, καὶ αἵτινες δὲν ἦσαν ἄλλο τι ἢ τὸ Pudding του, ὁ ἰνδιάνος, καὶ τὸ Punch, καὶ σχεδὸν ἐδάκρυσα διὰ τὴν ἁγιότητα τοῦ χαρακτῆρος τῶν τοιούτων ὄντων. Καὶ ἐν ᾧ παρήλαυνον πρὸ αὐτοῦ διευθυνόμενος πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου εἶδον τὴν ἐπίσημον μορφήν του στρεφομένην πρὸς ἐμὲ, παρετήρησα μετ' ἐκπλήξεως ἓν μειδίαμα ὅπερ μοὶ ἀπέτεινε, καὶ ἤκουσα τὴν φωνήν του εὐήχως συνοδεύουσαν τὰ βήματά μου, μ' ἓν φιλικώτατον «Merry Christmas» (Καλὰ Χριστούγεννα). Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐξ ἀντιθέσεως, παρέστη πρὸ τῆς μνήμης μου, ἡ αὐθάδης ἀγερωχία τοῦ Ῥενιέρη, καὶ ὁ ἀναιδὴς στόμφος ὑπολογιστίσκων τινῶν τῆς Φαναριωτικῆς Τραπέζης, καὶ . . . ὤκτειρα τὴν ἀνοχήν μας. [Ἕπεται τὸ τέλος].

Timeson.

Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΚΑΙ

ΠΑΣΗΣ ΜΑΣΚΑΡΑΤΑΣ

Ὁ ἐκ Παρισίων μετενεγκὼν ΠΑΝ ΕΙΔΟΣ ΚΟΣΤΟΥΜΙΟΥ,
Ὁ ἐκ τῆς οἰκουμένης συναγαγὼν ΠΑΝ ΕΙΔΟΣ ΦΑΤΣΑΣ,
Αὐτὸς, κυρίαι καὶ κύριοι, Ο ΜΕΓΑΣ ΜΑΣΚΑΡΟΠΟΙΟΣ

Ε. ΠΑΝΑΥΛΗΣ

μετεφύτευσεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἔχει ἕτοιμα εἰς τὴν διάθεσίν σας τὰ

ΠΟΛΥΚΡΟΤΑ COSTUMES ΜΑΣΚΟΤΤ

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς **ὁδοῦ Ἑρμοῦ** *κατάστημά του.*

ΑΚΜΑΖΟΥΣΙΝ

Εἰς τὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνος

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΟΙΝΟΙ

τῶν

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Δίδουν ζωὴν,
Δίδουν θερμότητα,
Δίδουν χρῶμα,
Δίδουν νεότητα,
Δίδουν κάλλος,
Δίδουν εὐφυΐαν,

ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

πωλούμενοι ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἔκτακτος συλλογὴ μύρων εἰς τὸ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

(Ὁδὸς Αἰόλου, κάτωθεν τῆς μεγάλης οἰκίας Μελᾶ).

Νεωστὶ ἐκομίσθησαν ἐκ τῶν καλλιτέρων Μυρεψίων Ἀγγλίας (**Ἄτκινσων!**) καὶ Γαλλίας (**Celié Frères!**) ἅπαντα τὰ εἴδη τῆς κομμωτικῆς δι' ἄνδρας καὶ Κυρίας.

ΙΔΙΩΣ

Μύρα — Ἀρώματα — Σάπωνες — Κόνεις δι' ὀδόντας — Γάλακτα — Ψήκτραι, εἴδη κτενίσματος. κλπ. κλπ.

ΜΕΤΡΙΑΙ ΤΙΜΑΙ, ΤΙΜΑΙ ΜΕΤΡΙΑΙ.

(ιϐ'. 7)

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»